

Adu-ți dar aminte !

de Alexa Popovici

„Adu-ți dar aminte de unde ai căzut... țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!” (Apoc. 2:5 și 25).

Doresc să vă aduc aminte că atunci când noi, credincioșii bapțiști români, ne-am întors la Dumnezeu și am primit prin har mântuirea de orice păcat, prin pocăința și credința personală în Domnul Isus Hristos, din Cuvântul Domnului am primit și un tezaur de învățături, care ne-au fost mai scumpe decât aurul. Ființele noastre atunci s-au întruchipat cu crezul noutestamental, care de atunci trăiește în centrul preocupărilor noastre și ne diriguiește pe undele invizibile ale înțelepciunii de sus și conduita și activitățile. A pătrunde în interiorul acestei mărețe construcții spirituale, înseamnă să trecem în revistă învățăturile fundamentale, care au contribuit la păstrarea noastră în credincioșie și în har.

Există o logică impresionantă a viețuirii noastre ca și copii ai lui Dumnezeu și martori vii ai eficienței jertfei de pe Golgota. Astfel, persoanele care s-au născut din nou, deci din Dumnezeu, sunt și rămân copii ai lui Dumnezeu. Aceasta e o lege neschimbabilă de veacuri. Adesea ne întrebăm foarte

serios: de ce creștinismul de azi nu-L mai reprezintă pe Dumnezeu cum ar trebui? De ce unii ziși creștini se tăvălesc în toate murdăriile vieții și în toate păcatele? De ce nu mai aceștia o morală și o sfințenie recunoscută și admirată de toți? Un predicator care a participat la o conferință în Tailanda, o întrunire a conducătorilor de culte, că între acei din religia brahmană, o religie păgână, ani în șir n-a fost nici un caz de divorț, nici un caz de imoralitate, până a venit influența din vest. M-am întrebat atunci, cum de creștinismul a ajuns atât de jos, că nu se mai trăiește după o morală, după un standard biblic? Cum s-a ajuns ca acei de religii păgâne iau creștinismul în derâdere în ce privește trăirea?

Iată câteva concluzii la care am ajuns:

1. Mulți consideră că viața de creștin, creștinismul în sine, se moștenește pe cale ereditară. Și astfel nu se mai ține seama de **nașterea din nou**. Teologia romano-catolică nu are învățatura nașterii din nou. Nici teologia ortodoxă nu are doctrina nașterii din nou. Teologia lutherană, calvină, zwingliană, prezbiteriană, metodistă, nici ele nu mai pun accentul pe această doctrină de bază. Prin urmare, cea mai mare parte din creștinismul de azi nu mai are învățatura biblică a nașterii din nou. Oamenii sunt

considerați creștini fără nașterea din nou. Există o mare parte a creștinilor, care nici n-au auzit și nu știu nimic despre revelația și explicația Mântuitorului despre nașterea din nou. Așadar, creștinii de azi nu sunt oameni născuți din nou, din Duhul Sfânt, deci sunt oameni firești, oameni lumești, care nu pot avea în conduita lor roadele Duhului Sfânt. Ori, Domnul Isus a spus foarte clar: „dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Faptul îngrijorător este că și la noi se predică prea puțin, poate în unele locuri de loc, despre nașterea din nou. În unele locuri, la mărturisirea de credință a candidaților pentru botez nici nu se mai caută la candidații dacă au fost născuți din nou, dacă trăiesc o viață nouă. Îndemn pe toți frații care predică în biserici, să mențină învățatura adevărată și să predice mai des despre nașterea din nou. Teologia noastră baptistă începe cu nașterea din nou și o pretinde de la toți membrii bisericilor.

2. Iarăși, s-a pierdut **puritanismul, hotărârea unei vieți curate, de sfințenie**. Și în privința aceasta trebuie să fim atenți. Sfințenia e o doctrină, o învățatură clară și indiscutabilă a Noului Testament. Creștinii trebuie să fie chemați și văzuți ca sfinți (Efes.1:1), puritani, în viețuirea lor. Probabil că azi și în

De sus din slava senină

*De sus din slava senină,
Tatăl privește spre-ai Săi,
Ochiul Lui toate le-alină,
Mai mult de-atât ce mai vrei?*

*Iar când vuieste furtuna,
Și fierb dușmanii cei răi,
Domnul ți-e scut totdeauna,
Mai mult de-atât ce mai vrei?*

*Iar, când în ceasuri supreme,
Nu știi nici ce să-i mai cei'
Ah, crede-n El, nu te teme,
Mai mult de-atât ce mai vrei?*

*(se cântă pe melodia
„O, Dăătorul vieții”)*

bisericile noastre se cam pierde aspectul acesta al vieții sfinte a credincioșilor. Să nu uităm, cei ce nu mai sunt „sfinții Domnului,” nu mai luminează, nu mai au influența bună, nu mai sunt martori ai Domnului Isus Hristos. Pe scurt, nu mai sunt creștini.

Apostolul Pavel explică minunat și spune: „Dar ați fost spălați, ați fost *sfințiți*, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru” (I Cor. 6:11). Sfințenia este lucrarea divină de ștergere, de spălare a vinovăției trecutului nostru prin sângele Domnului Isus Hristos, separarea de lume pentru tot viitorul din față, precum și o dedicare lui Dumnezeu. După ce am fost sfințiți de Domnul, urmează ca noi să trăim o viață curată, pură, o viață sfântă, departe de felul lumii și consacrați Domnului. Apostolul Petru explică și el: „...prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea

cu sângele lui Isus Hristos” (I Petru 1:2). Iar apostolul Pavel adaugă despre credincioși: „au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți...” (I Cor. 1:2). Alte texte sunt: Efeseni 5:26, Evrei 2:11; 10:29; 13:12, etc.

Cei care au fost sfințiți urăsc păcatul de orice fel. E bine să nu uităm acest aspect al puritanismului nou-testamental. Și nu scriu despre învățătura aceasta doar sub aspectul teologic, ci și acela practic, fiindcă sfințirea traiului nostru este progresivă, și toți cei mântuiți în har, prin jertfa Domnului Isus Hristos, au îndatorirea de a trăi pentru El zi de zi, toată viața lor.

3. De asemenea, se pare că se pierde **pietatea, evlavia**. Atmosfera bisericească înainte de începerea serviciului divin în multe biserici (și poate chiar în timpul serviciului divin), e o atmosferă de club, unde oamenii

discută, vorbesc și râd. Înainte, credincioșii Domnului veneau la Casa Domnului să se închine; aveau o evlavie, o stare cu temerea de Dumnezeu, o sfială înaintea și în prezența Domnului. Pe înaintașii noștri nu-i preocupa nimic din viața socială din jur, ci Îl preamăreau pe Dumnezeu și își manifestau dragostea lor față de Mântuitorul într-o stare de închinăciune.

Din timpuri străvechi, evlavia a fost o podoabă spirituală a copiilor lui Dumnezeu. În Vechiul Testament citim, la David: „Sfinții, care sunt în țară, oamenii evlavioși sunt toată plăcerea mea” (Ps. 16:3). La fel, „Vino în ajutor, Doamne, căci

se duc oamenii evlavioși” (Ps. 12:1). În Noul Testament citim: „Iosif, om bun și evlavios.” (Luca 23:50). Ap. Pavel scria: „Fără îndoială, mare este taina evlaviei... Evlavia este folositoare în orice privință.” (I Tim. 3:16 și 4:8). Lui Timotei, ap. Pavel i se adresează direct și personal: „Caută să fii evlavios!” (I Tim. 4:7). Pentru primii creștini, evlavia a fost o treaptă în activitatea spirituală. Ap. Petru scria: „Dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta, cunoștința, înfrînarea, răbdarea, cu răbdarea *evlavia*” (II Petru 1:5-7). Iar apoi, „Ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și *evlavioasă!*” (II Petru 3:11).

Iată trei lucruri de care să ne aducem aminte, și insist pentru toate bisericile baptiste române, la inima tuturor predicatorilor, să nu uitați de nașterea din nou, de puritanism și de pietism. ■



19 iunie 1999: Luca Ursan și Gilda Sinitean au încheiat în fața Domnului legământul căsniciei.